

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/43/2021
Identifikačné číslo spisu: 6100899881
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6100899881.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ing. J. X., bývajúcej v U. U., O. 3, zastúpenej JUDr.Dott.ssa Dášou Kopernickou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, Chabenecká 3, proti žalovanej Fakultnej nemocnici s poliklinikou F. D. Roosevelta Banská Bystrica, so sídlom v Banskej Bystrici, Nám. L. Svobodu 1, IČO: 00 165 549, o zaplatenie bolestného a iné, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 18C/127/2000, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. marca 2020 sp. zn. 14Co/56/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. októbra 2018 č. k. 18C/127/2000-1227 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala žalobou a jej zmenami zaplata sumy 1.160,60 eur so 17,6 % úrokom z omeškania z titulu bolestného odo dňa doručenia rozšírenia návrhu až do zaplata sumu 68.482,40 eur z titulu bolestného, sumu 771,80 eur so 17,6 % úrokom z omeškania odo dňa doručenia rozšírenia návrhu až do zaplata z titulu sťaženia spoločenského postavenia, sumu 46.305,50 eur z titulu sťaženia spoločenského postavenia, sumu 6.598,80 eur z titulu straty na zárobku so 17,6 % úrokom z omeškania odo dňa doručenia žaloby až do zaplata sumu 1.100,90 eur z titulu straty na zárobku, sumu 3.816,40 eur z titulu straty na dôchodku a sumu 1.842,00 eur z titulu náhrady nákladov na liečenie so 17,6 % úrokom z omeškania odo dňa doručenia žaloby až do zaplata a náhrady trov konania. Vo výroku II. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Vo výroku III. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť Ústavu súdneho lekárstva LF UPJŠ súdno-lekárske a patologickoanatomické pracovisko UDZS, Trieda SNP 1, Košice, náhradu trov znalečného v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Žalobkyni vo výroku IV. uložil povinnosť zaplatiť MUDr. R. E., Ortopedická klinika, Univerzitná nemocnica Martin, náhradu trov znalečného v rozsahu 100 % do 3 dní od

právoplatnosti uznesenia. Nakoniec vo výroku V. žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

1.1. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že pri rekreačnom lyžovaní utrpela úraz - šikmú zlomeninu pravej tibie. Prvotné ošetrenia absolvovala v Nemocnici s poliklinikou Brezno, následne bola hospitalizovaná a operovaná u žalovanej. Operatér žalovanej podľa nej zanedbal prípravu chirurgického zákroku, nasledovala chyba operátora, čím došlo k zhoršeniu jej zdravotného stavu a musela vyhľadať odbornú pomoc na traumatickom oddelení Dérerovej nemocnice v Bratislave, ktoré zariadenie vykonalo reoperáciu.

1.2. Súd prvej inštancie najskôr rozhodol čiastočným rozsudkom o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia, keď čiastočne priznal náhradu škody, pričom na základe odvolania žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie predovšetkým z dôvodu, že ak žalovaná navrhla vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania, súd prvej inštancie mal tomuto návrhu vyhovieť, pričom tento návrh neakceptoval, čo bolo v rozpore s rozhodovacou praxou. Zároveň zdôraznil, že vzhľadom na zložitosť problematiky je potrebné vo veci nariadiť znalecký ústav, teda nevykonať kontrolné znalecké dokazovanie iba jedným znalcom. Následne na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že nárok žalobkyne nie je dôvodný.

1.3. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 37c zákona č. 65/2018 Z. z. nie je možné brať do úvahy lekárske posudky ústavov súdnych lekárstiev v Bratislave a v Košiciach, podľa názoru súdu prvej inštancie je výklad uvedeného ustanovenia žalobkyňou nesprávny, nakoľko právne vzťahy vzniknuté pred 1. júlom 2018 sa posudzujú podľa predpisov účinných do 30. júna 2018. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že žalovaná, resp. pracovníci žalovanej pri lekárskom zákroku, ktorý bol vykonaný 3. februára 1998 pochybila, súd prvej inštancie sa jednoznačne stotožnil so závermi znaleckého dokazovania ústavov súdneho lekárstva v Košiciach a v Bratislave, ktoré pochybenie žalovanej jednoznačne vylúčili. Dodal, že aj znalec MUDr. E., ktorý vo svojom znaleckom posudku uvádza, že žalovaná pochybila, vo svojej výpovedi na pojednávaní 6. septembra 2017 sa s uvedeným názorom nestotožnil. Zároveň sa súd prvej inštancie stotožnil s odborným vyjadrením MUDr. E., ktorý jednoznačne vylúčil zavinenie žalovanej. Poukázal na skutočnosť, že tak isto svedok MUDr. D. spočiatku vo svojej výpovedi uviedol, že došlo k pochybeniu žalovanej, po oboznámení sa, že najprv bol zavádzaný klinec Fiving, a až následne klinec Synthes uviedol, že zavedenie klinca Synthes bolo vykonané správne.

1.4. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 a nasledujúce CSP, nakoľko žalobkyňa bola v konaní neúspešná, z toho dôvodu má štát, žalovaná, Ústav súdneho lekárstva Lekárskej fakulty UPJŠ Košice a MUDr. E. nárok na náhradu trov.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 4. marca 2020 sp. zn. 14Co/56/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., II. a V. Vo výrokoch III. a IV. rozsudok súdu prvej inštancie zrušil. Žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Vo vzťahu k námietke žalobkyne o nezákonnosti sudcu z dôvodu, že zrejme sudca má vzťah ku žalovanej z dôvodu, že ležal na oddelení tejto nemocnice, kde sa liečil, odvolací súd uviedol, že z námietky nevyplývalo, že by mal pomer k sporu. Rovnako poukázal na to, že svoj argument žalobkyňa podporila neštandardnými postupmi sudcu počas konania, vedením pojednávania, z čoho vyvodila dojem, akoby sudca nadržoval žalovanej. Dodal, že týmito otázkami sa už zaoberal súd, ktorý sudcu nevyvylúčil z prejednávania a rozhodovania vecí, pričom vyplynulo, že sudca k žalovanej ani k MUDr. E. nemá žiaden bližší vzťah, pričom počas hospitalizácie MUDr. E. prišiel s ním do kontaktu len počas vizity, inak osobne nie. Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení z 27. septembra 2017, sp. zn. 17NcC/16/2017 rozhodol, že zákonný sudca JUDr. W. nie je vylúčený z rozhodovania, pričom v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po vypočutí si záznamu z pojednávania nemal preukázané, že by sudca ovplyvňoval svedka. Odvolací súd sa s týmto názorom v danom rozhodnutí stotožnil a nezistil ďalšie dôvody, pre ktoré by bolo potrebné dospieť k záveru, že zákonný sudca je vo veci zaujatý a z tohto dôvodu vydal nezákonný rozsudok.

2.2. Vzhľadom na námietky žalobkyne posúdil, či závery súdu prvej inštancie zodpovedajú zisteniam, ktoré vyplynuli zo znaleckých posudkov, výsluchu znalcov, v tejto súvislosti vyhodnocoval, či posudky sú dôveryhodné. Uviedol, že konanie začalo za platnosti Občianskeho súdneho poriadku a bolo

dokončené počas platnosti Civilného sporového poriadku. Všetky posudky boli získané za platnosti Občianskeho súdneho poriadku. Odvolací súd poukázal na to, že v zmysle vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku aj znalecký dôkaz podlieha sudcovskému hodnoteniu, oproti iným dôkazom je tu však pri hodnotení podstatný rozdiel. Pri hodnotení ostatných dôkazov môže súd hodnotiť ich obsah. U znaleckého dôkazu hodnotí súd vierohodnosť osoby znalca a logiku jeho správ podávaných súdu. Súd hodnotí, či znalec prihliadol ku všetkému, čo mu bolo na posúdenie predložené. Súd nemôže hodnotiť obsah znaleckého posudku po stránke jeho správnosti z hľadiska oboru, pre ktorý bol znalec ustanovený. Voľné hodnotenie znaleckého dôkazu môže súdom spočívať iba v tom, či sa javí znalec ako vierohodný a či odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám správneho myslenia a či znalec vychádzal zo zistených skutočností. Ak má súd pochybnosti, vypočuje znalca alebo ustanoví ďalšieho znalca. V prípade, že posudky nie sú zhodné, súd musí vyžiadať ďalšieho znalca, predovšetkým ústavu, inštitúcie a potom urobiť poznatok o takejto odbornej skutočnosti (R 45/1984).

2.3. Odvolací súd konštatoval, že neušlo jeho pozornosti, že právna zástupkyňa žalobkyne komunikovala so znalcom MUDr. E. v osobnej rovine, sama ho požiadala o doplnenie posudku, hoci znalec bol ustanovený súdom, čo vnáša pochybnosť o možnej nezaujatosť znalca, preto odvolací súd veľmi starostlivo pristupoval k vyhodnoteniu záverov, ktoré prijal súd prvej inštancie aj s prihliadnutím na tieto skutočnosti. Je pravdou, že závery znalca v rozhodnutí súd prvej inštancie v súlade so zistením vyhodnotil. Odvolací súd uviedol, prečo nariadil doplniť znalecké dokazovanie posudkom, ktorý bude vyhotovený ústavom. Súd prvej inštancie podľa neho nepochybil, ak takýto dôkaz považoval za zákonný a vychádzal z neho pri rozhodovaní. Spochybňovanie členov komisie žalobkyňou je síce predvídateľné, keďže tento posudok vyšiel v jej neprospech, avšak pre súd z hľadiska komisie lekárov je posudok objektívnejší. Odvolací súd poukázal tiež na to, že si povšimol osobnú komunikáciu právnej zástupkyne žalobkyne členom nemenovanej komisie MUDr. Y., čo považuje za nepripustné. MUDr. Y. podpísal záverečnú správu, zúčastnil sa na zasadnutí komisie, preto jeho následný postup, kedy komunikoval osobne minimálne prostredníctvom emailu len nasvedčuje dôvodnej obave odvolacieho súdu o možnosti ovplyvňovania znalcov, preto trval na tom, aby posudok bol vykonaný ústavom. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie svoje závery vyhodnotil v kontexte skutkových zistení, ktoré vyhodnotil jednotlivo a po vzájomnom vyhodnotení dospel k záveru o skutkovom stave. Záver predovšetkým založil na znaleckom dokazovaní, znalcov vypočul.

2.4. Výpoveď MUDr. E. z hľadiska jej výpovednej hodnoty nebola podľa odvolacieho súdu smerodajná. Je pravdou, že ako svedok nemohol vypovedať nič k danej operácii, keďže pri nej nebol, mohol ozrejmiť len všeobecné technické postupy, navyše sila tohto dôkazu je oslabená jeho pomerom k žalovanej. MUDr. D. ako svedok predovšetkým uviedol, že vykonával reoperáciu, pričom potvrdil závery znalca MUDr. E., že otvor do kosti, kde sa zavádzal klíncec nebol spravený na tom optimálnom mieste, avšak následne po zistení, že bol zaviazaný aj klíncec Fiving a potom klíncec Synthes (čo uvádza aj znalec E.) konštatoval, že klíncec Synthes bol zavádzaný správne.

2.5. Odvolací súd uviedol, že na to, aby bolo možné vyvodiť voči určitej osobe (v prípade zodpovednosti v oblasti zdravotníctva pôjde najmä o poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, lekára, resp. iného zdravotníckeho pracovníka) právnu zodpovednosť, musia byť naplnené predpoklady, ktoré pre jej vznik platné právo ustanovuje. Konkrétne ide o tieto predpoklady: protiprávny úkon - konanie či zanedbanie musí byť v rozpore s povinnosťami zdravotníckeho pracovníka; škodlivý následok, škoda - porušenie alebo ohrozenie zákonom alebo iným právnym predpisom chránených hodnôt; príčinná súvislosť (kauzálny nexus) - medzi protiprávnym úkonom a škodlivým následkom musí byť vzťah príčiny a následku, tzv. príčinný vzťah; zavinenie - ku konaniu alebo zanedbaniu musí dôjsť zavinením, či už pôjde o úmysel (priamy, nepriamy) alebo neobstaranosť (vedomá, nevedomá). Nie s každým výsledkom, ktorý znamená zhoršenie zdravotného stavu pacienta, sa podľa odvolacieho súdu spája aj právna zodpovednosť. Každý, kto poskytuje zdravotnú starostlivosť, ju má poskytovať lege artis. Podstatným znakom postupu lege artis je súlad s poznatkami medicíny a biomedicínskych vied. Pri posudzovaní skutočnosti, či lekár v rámci výkonu svojej profesie jednal lege artis, je potrebné podľa neho taktiež skúmať aj jeho objektívne materiálne možnosti pre poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Nejde priamo o vis maior v úzkom ponímaní, čo namieta žalobkyňa, ale o existenciu a pôsobenie množstva faktorov, ktoré majú vplyv na výsledok operácie. Názor MUDr. E. nemôže úplne obstať, pretože nie je vylúčené, že operácia (akéhokoľvek druhu) sa vykoná lege artis a nie je vylúčené, že pacient zomrie. V prípade akceptácie daného názoru by musel každý pacient za akýchkoľvek okolností

prežiť a prípadná smrť by bola zavinením. Žiadny liečebný postup, prípadne operácia, zvlášť u rôznych zlomenín, nezaručuje, že komplikácie nenastanú. Po komplikáciách MUDr. U. opravil stav, čo nebolo vyhodnotenú ako nesprávny postup. Aj MUDr. E. pripustil, že k takejto komplikácii môže dôjsť. Zo znaleckých posudkov nevyplývalo, že by žalovaná pochybila pri následnej liečbe. Žalobkyňa využila možnosť kontaktu a využila liečebnú metódu, ktorá v Banskej Bystrici nebola k dispozícii, ktorá nakoniec mala pozitívny efekt. Odvolací súd poukazuje na definičné znaky pojmu lege artis, ktoré obsahuje Dohovor o ľudských právach a biomedicíne, ktorý stanovuje, že akýkoľvek zákrok v oblasti starostlivosti o zdravie, vrátane vedeckého výskumu je potrebné vykonávať v súlade s príslušnými profesijnými povinnosťami a štandardmi. Lege artis zahŕňa tak správnu diagnostiku a správnu indikáciu a správne vykonanie príslušného lekárskeho zákroku. Odvolací súd preto považuje vo svojom výsledku rozhodnutie za správne. Z tohto dôvodu nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími uplatnenými nárokmi spočívajúcimi v odškodnení a námietkami vo vzťahu k bodovému ohodnoteniu či námietke premlčania časti nároku tak, ako to vyhodnotil súd prvej inštancie.

2.6. Pokiaľ ide o výrok V., súd prvej inštancie rozhodol podľa výsledku sporu aplikujúc § 255 CSP. Ustanovenie § 257 CSP sa podľa odvolacieho súdu aplikuje celkom vo výnimočných prípadoch, nie je to pravidlo a súd ho môže použiť za celkom mimoriadnych okolností, ktoré v danom prípade nevidel.

2.7. Odvolací súd dal do pozornosti Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/3/2018 z 31. júla 2018, v zmysle ktorého „štátu patrí náhrada trov, ktoré skutočne vynaložil v súlade s v danom čase platnou procesnou normou, ustanovením § 148 O. s. p., podľa ktorej mu ex lege vznikol nárok na ich náhradu, a to napriek tomu, že nová procesná úprava Civilného sporového poriadku analogické ustanovenie neobsahuje. Aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP s použitím ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP je možné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy Civilného sporového poriadku." Podľa výsledku sporu legitímne zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania štátu.

2.8. Vo vzťahu k výroku III. a IV. rozhodnutie nie je podľa odvolacieho súdu správne, predovšetkým ho súd nijako neodôvodnil. Ide o náhradu trov, ktoré vznikli ústavom za podanie posudku a ktoré hradí znalcom štát.

2.9. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná.

3. Žalobkyňa podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ CSP. Na 94 stranách podaného dovolania žalobkyňa v podstate zopakovala celú svoju predsúdnú argumentáciu a prezentovala posudzovaný súdny spor cez prizmu ňou opakovane prezentovaného skutkového stavu, dokazovania i jeho hodnotenia. Polemizovala s jednotlivými citáciami uvedenými v odôvodnení napadnutého odvolacieho rozhodnutia a v reakcii na ne vyvodzovala inú/odlišnú skutkovú a právnu súvislosť, na základe ktorej (na rozdiel od nižších súdov, pozn.) tvrdila, že kontrolné znalecké dokazovania boli vykonané v rozpore s kogentnými právnymi normami upravujúcimi činnosť znalcov a súdu pri ustanovovaní znalcov, súdy prvej a druhej inštancie rozhodli na základe dôkazov získaných v rozpore so zákonom, v konaní pred prvoinštančným súdom došlo k ustanoveniu zamestnanca žalovanej za nezávislého a nestranného odborného konzultanta k porušeniu princípu rovnosti zbraní, odvolací súd nevyhodnotil odborné vyjadrenie ako dôkaz vykonaný v rozpore so zákonom, súd prvej inštancie postupoval pri výsluchu svedkov a znalcov v rozpore s kogentnými procesnými normami upravujúcimi predmetné procesné úkony, výpovediam a vyjadreniam zamestnancov žalovanej bola priznaná dôkazná sila, ktorú Civilný sporový poriadok nepripúšťa, rozhodnutia sú arbitrárne a absolútne nepreskúmateľné: rozsudok odvolacieho súdu neodstránil rozpory a nedostatky rozsudku prvej inštancie, naopak ich prehľbil, rozsudok odvolacieho súdu je zjavne nedostatočný, nedal odpovede na rozhodujúce otázky, relevantné pre posúdenie veci, a to aj vo vzťahu k otázke zaujatosti sudcu pre opakované závažné procesné pochybenia, rozsudok je založený na dôkazoch získaných v rozpore s kogentnými právnymi normami, navyiac, kontrolné znalecké posudky a „odborné“ vyjadrenia zamestnanca žalovanej si vzájomne odporujú, v rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje právne posúdenie veci, odvolací súd neuviedol na základe ktorej právnej normy rozhodol pri posúdení zodpovednosti za škodu a tým sa odklonil od kogentnej procesnej normy ustanovenia § 220 CSP, pri posudzovaní zodpovednosti za spôsobenú škodu sa súd prvej inštancie ako aj odvolací súd odklonil od kogentnej hmotnoprávnej normy § 420 Občianskeho zákonníka, ktorá sa na prípad mala aplikovať,

odvolací súd ju ani nespomenul, odvolací súd, ako i súd prvej inštancie porušili kogentné procesné normy vymedzujúce spôsob hodnotenia dôkazov, odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že v odvolacom konaní došlo k doplneniu dokazovania - zabezpečenia vyjadrenia MUDr. U., na podklade ktorého odvolací súd rozhodol, rozhodnutie ohľadne trov konania je zjavne arbitrárne a konal vylúčený sudca. Dovolateľka navrhla rozsudok odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu zmeniť a žalobe vyhovieť v rozsahu petitu uvedenom v odvolaní, eventuálne v rozsahu, ktorý bude mať za preukázaný a dôvodný, resp. rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku v časti I. a III. výroku.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) predovšetkým nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti (dovoláním) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku ďalej „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP z dôvodu, že v odvolacom konaní rozhodoval vylúčený sudca.

10. Podľa § 420 písm. e/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

10.1. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti tejto námietky dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované ako judikát R 59/1997, v zmysle ktorého neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. g/ Občianskeho súdneho poriadku, posúdiť túto otázku samostatne. Tento záver najvyššieho súdu je naďalej aktuálny vo vzťahu k § 420 písm. e/ CSP.

10.2. V danom prípade pri námietke podľa § 420 písm. e/ CSP žalobkyňa vyvodzovala vadu nesprávne obsadeného súdu z toho, že v predmetnom spore rozhodoval vylúčený sudca, keď podstatou jej námietky zaujatosti nebola opakovaná hospitalizácia sudcu na traumatologickom oddelení u žalovanej, ale vedome svojvoľný postup sudcu v konaní, ktorý v dovolaní opísala, a ktorý je spôsobilým dôvodom na námietku zaujatosti. Žalobkyňa má súčasne za to, že odvolací súd sa nevyporiadal s otázkou eventuálnej zaujatosti sudcu JUDr. W. ústavne konformným spôsobom, keďže na rozdiel od nadriadeného súdu skonštatoval, že niečo bolo aj možné sudcovi vytknúť, bez bližšej konkretizácie, zatiaľ čo krajský súd ako súd nadriadený pri rozhodovaní o predmetnej námietke dospel k záveru, že pochybenie sudcu nie je

možné skonštatovať.

10.3. Sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti (§ 49 ods. 1 CSP). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP). Strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti (§ 52 ods. 1 CSP). V námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie (námietku), ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní vád podania sa nepoužijú (§ 52 ods. 2 CSP). Námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa strana dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 1 CSP). Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá (§ 53 ods. 3 CSP).

10.4. V zmysle uvedených ustanovení je právne významný vzťah sudcu buď k veci (kedy má sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci), alebo k stranám sporu (o taký vzťah ide vtedy, ak sudca má k strane určitý osobný vzťah, so zreteľom na ktorý bolo možné pochybovať o jeho nezaujatosti) alebo k zástupcom strán sporu. Samotné pochybnosti o existencii takéhoto vzťahu sudcu nie sú určujúce; rozhodujúcim je, či reálne existujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne zakladať legitímne pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Ustanovenie § 49 ods. 2 CSP ale jednoznačne vylučuje z dôvodov zakladajúcich zaujatosť sudcu tie okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že o vylúčení namietaného sudcu už rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený, ktorý sudcu z prejednávania veci uznesením z 27. septembra 2017, sp. zn. 17NcC/16/2017 nevylúčil, s ktorého názorom vyslovenom v danom rozhodnutí sa stotožnil i odvolací súd v napadnutom rozsudku a nezistil ani ďalšie dôvody, pre ktoré by bolo potrebné dospieť k záveru, že zákonný sudca je vo veci zaujatý a z tohto dôvodu vydal nezákonný rozsudok.

10.5. Rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 153/2008, na ktoré dovolateľka konkrétne poukazuje a z neho i cituje, vyjadruje stanovisko Ústavného súdu, podľa ktorého taká skutková okolnosť spočívajúca v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci, ktorú treba považovať (v prípade, ak by bola preukázaná) za prejav svojvôle z dôvodu jej nejednoznačnosti či protirečivosti z hľadiska zákona, je tiež spôsobilým skutkovým dôvodom na námietku zaujatosti. V prípade dovolateľky ale skutočnosti ňou uvádzané v dovolaní, evidentne nedosahujú závažnosti skutočností tak ako ich mal na mysli v spomínanom rozhodnutí Ústavný súd. Prietahy v konaní a ďalšie skutočnosti, ktoré namieta (predovšetkým spôsob vedenia konania, procesné pochybenia sudcu a pod.), objektívne nevypovedajú o vytvorení takéhoto vzťahu sudcu k veci, k niektorej zo strán sporu alebo zástupcov, že by nemohol nestranné rozhodovať. Prípadné procesné pochybenia či prietahy v práci konkrétneho sudcu automaticky neznamenajú, že sudca nie je schopný rozhodovať vo veci nestranné.

10.6. V danom prípade namietanie žalobkyne, že zákonný sudca postupoval svojvoľne, v ktorom postupe zákonného sudcu vidí jeho zaujatosť, ktorú svojvôľu sudcu ako dôvod jeho zaujatosti žalobkyňa konkretizuje všeobecným odkazom na obsah rozsiahleho dovolania a v ňom namietané skutočnosti, nemôže založiť spôsobilý dovolací dôvod zmätočnosti daný rozhodovaním vylúčeného sudcu pre zaujatosť. Ak i žalobkyňa poukazuje na hrubú nebalosť či úmyselné porušenie sudcovských povinností a etiky, pripadajú do úvahy iné možné opatrenia, ktoré ale nevyhnutne nesúvisia s vylúčením sudcu pre jeho zaujatosť.

11. Žalobkyňa tak opakovane tvrdené dôvody zaujatosti zákonného sudcu nepreukázala, a preto uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. e) CSP nie je dôvodný, ani nezakladá prípustnosť dovolania.

12. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

13. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú žalobkyňou namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13.2. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jeho právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

13.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

13.4. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnemu názoru, i keď vo vzťahu k § 237 ods. 1 OSP dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď 1Cdo/6/2014, 2Cdo/609/2015, 3Cdo/409/2015, 4Cdo/143/2015, 5Cdo/238/2015, 6Cdo/30/2016, 7Cdo/371/2015, 8Cdo/34/2016); výslovne to však uviedol aj v niektorých rozhodnutiach, v ktorých aplikoval už právnu úpravu dovolania obsiahnutú v CSP (3Cdo/41/2017, 3Cdo 214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Treba dodať, že o tom, aký bol v tej - ktorej veci procesný postup súdu a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo súdneho spisu. To, ako prebiehalo pojednávanie, dovolací súd zisťuje zo zápisnice o pojednávaní.

13.5. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

13.6. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

13.7. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania (rovnako dopadajúcej na dané konanie), ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov (t. j. i výsluch strany ako jeden z viacerých

prípustných dôkazných prostriedkov) alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

14. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv žalobkyne nezistil také nedostatky v postupe súdov nižších inštancií, ktoré by odôvodňovali záver, že ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že žalobkyňa sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

15. V posudzovanej veci odvolací súd predovšetkým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie - ktorým bola žaloba zamietnutá - ako vecne správny (voči tejto časti odvolacieho rozhodnutia žalobkyňa smerovala svoje dovolacie námietky, pozn.) v zmysle § 387 ods. 1 CSP, stotožniac sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvoláciu argumentáciu žalobkyne, ktorá bola rovnako ako pri dovolaní značne rozsiahla. Odvolací súd dal jednoznačnú odpoveď na podstatnú odvoláciu argumentáciu a to podľa dovolacieho súdu prehľadne, zrozumiteľne a výstižne. Dovolací súd preskúmal celý spis a konanie pred súdmi oboch inštancií. Súdny oboch inštancií riadne zistili skutkový stav veci, vysvetlili, aké právne predpisy pre posúdenie veci použili, vysvetlili, akými právnymi úvahami sa spravovali a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby neboli pochybnosti o právnom posúdení. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

17. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Súdny nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (porov. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010).

18. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy oboch nižších inštancií (predovšetkým súd odvolací v napadnutom rozsudku) sa riadne zaoberali námietkami žalobkyne, predovšetkým námietkami nezákonnosti výsluchu svedkov a znalcov ako i ostatnými dôkazmi, najmä znaleckými posudkami. Uvedené závery súdov oboch nižších inštancií sa podľa názoru dovolacieho súdu nejavia ako svojvoľné, ústavne neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu aplikovaných právnych noriem.

19. Dovolací súd zhodne so súdom odvolacím zdôrazňuje, že v otázke spôsobu hodnotenia dôkazu znaleckým posudkom nie sú v súdnej praxi pochybnosti o tom, že vo všeobecnosti platí, že súd musí okrem iného preskúmať, či znalec splnil úlohu, ktorá mu bola vymedzená; ak zistí súd, že znalec túto úlohu nesplnil vôbec alebo nedostatočným spôsobom, alebo ak má súd pochybnosti o pravdivosti znaleckého posudku, nemôže ho nahradiť vlastným názorom, ale musí znalcovi uložiť, aby podal vysvetlenie, posudok doplnil alebo inak odstránil jeho nedostatky, prípadne aby vypracoval nový posudok, alebo musí ustanoviť iného znalca, aby znovu posúdil a vyjadril sa aj k správnosti už podaného posudku; hodnotenie dôkazu znaleckým posudkom teda spočíva v posúdení, či závery posudku sú náležite odôvodnené, či sú podložené obsahom nálezu, či sa prihliadlo na všetky skutočnosti, s ktorými sa bolo treba vysporiadať, a či odôvodnenie znaleckého posudku zodpovedá pravidlám logického myslenia; súd však nemôže skúmať vecnú správnosť odborných záverov znaleckého posudku, pretože k tomu sudcovia nemajú odborné znalosti alebo ich nemajú v takej miere, aby mohli toto preskúmanie zodpovedne urobiť (k tomu porov. napr. uznesenie pléna bývalého Najvyššieho súdu ČSR z 23. 12. 1980, Pls. 3/80, uverejnené pod č. 1 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, roč. 1981). O správnosti a logickosti záverov revízných znaleckých posudkov odvolací súd nepochyboval, s námietkami žalobkyne vo vzťahu k ním sa riadne vysporiadal, rovnako ako sa vysporiadal i s prvotným znaleckým posudkom, s výsluchmi a výpoveďami znalcov, svedkov a vykonanými konfrontáciami (pozri ods. 58 - 73 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

20. Dovolateľka odvolaciu súdu vytýka nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, spochybňuje odbornosť znaleckých ústavov, správnosť ich revízných znaleckých posudkov a domáha sa iného hodnotenia dôkazov, ktoré by viedlo k odlišnému skutkovému záveru ohľadne poškodenie jej zdravia pri operačnom zákroku. S právnym posúdením veci nesúhlasí nie z dôvodu mylnej aplikácie práva, ale preto, že súd po právnej stránke posúdil skutkový stav, s ktorým ona nesúhlasí. Námietky smerujúce proti zistenému skutkovému stavu a proti hodnotení dôkazov vrátane znaleckých posudkov ale nie sú predmetom dovolacieho preskúmania a ani nezakladajú prípustnosť dovolania.

21. Žalobkyňa tiež namieta, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania napriek tomu, že v odvolacom konaní došlo k doplneniu dokazovania zabezpečením si vyjadrenia MUDr. U., na podklade ktorého odvolací súd rozhodol. Dovolací súd konštatuje, že z obsahu spisu nevyplýva zadováženie si vyjadrenia Ústavu súdneho lekárstva Košice zo dňa 20. augusta 2019 odvolacím súdom, ani to, že by tento súd z uvedeného vyjadrenia pri svojom rozhodovaní vychádzal. Predmetné vyjadrenie bolo podané na výzvu súdu prvej inštancie v rámci vykonávania procesných úkonov po podaní odvolania, ktorý neštandardný postup súdu nižšej inštancie odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku len konštatuje (ods. 42 napadnutého rozsudku), obsah vyjadrenia odvolací súd už neuvádza, ani z dôvodov rozsudku nevyplýva, že by z predmetného vyjadrenia súd vychádzal. Z uvedeného potom vyplýva, že odvolací súd dokazovanie vo veci nedoplňal, preto nebol povinný podľa § 385 ods. 1 CSP nariadiť pojednávanie.

22. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalobkyňa neopodstatnene vytýka súdom, že ich skutkové zistenia boli v extrémnom rozpore s vykonanými dôkazmi a právne závery v extrémnom nesúlade so zisteným skutkovým stavom alebo že by konanie bolo postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 188/06), a tým k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola procesná strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Dovolací súd považuje za potrebné dodať i to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

24. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak ako už dovolací súd vyššie uviedol, tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

25. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

26. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovoláním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

27. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jej dovolania z tohto ustanovenia preto nevyplýva.

28. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.